

erre a zászlóra fölirtak. Vigyék azt a zászlót diadalra és én törhetetlen hűséggel fogom az önök érdekeit előmozdítani.

A beszéd után lelkesen megéljeneztek Gerliczyt, aki automobilba ülve, megnyitotta a kocsisort, amely a korzón át a felsővárosi Martonosi-féle vendéglőbe hajtatott.

Itt Varga József nyomdász üdvözölte Gerliczyt Ferenc bárót. Azt mondta, hogy tőle várják a polgárok a bajok orvoslását és ezért kéri a választókat, hogy Gerliczy zászlóját vigyék diadalra.

Gerliczy Ferenc báró megköszönte az üdvözlést. Programot itt nem akar kifejteni, arra vasárnap lesz ideje és módja. Hangoztatta, hogy a mezőgazdák, iparosok és kereskedők érdekeit kívánja szolgálni.

Utána Lippay György dr. beszélt. Méltatta Gerliczy Ferenc báró érdemeit, amelyek minden téren megnyilatkoztak. Arra kérte a polgárokat, válasszák meg Gerliczyt képviselőnek, mert ő legméltóbb a bizalomra.

Pálffy Dániel beszélt még és kitartásra buzdította az embereket. Végül Gerliczy Ferenc tiltakozott az ellen a vád ellen, hogy ő antiszemita. Jó katolikus, de tiszteletben tartja másnak a vallását is.

A jelenlevők megéljeneztek a jelöltet, majd hosszú kocsisorban a Nyáry-féle vendéglőbe mentek, ahol szintén ünnepelték Gerliczyt. Este a párt az újszegedi Vigadóban vacsorát rendezett, amelyen több pohárköszöntő hangzott el.

Programbeszéd előtt.

Pénteken éjszaka volt alkalmunk beszélgetni a munkapárt egyik vezetőjével, aki így nyilatkozott:

Eddig még nem jött definitív sürgöny, de Návay Tamás föllépése fajt accompli. Vasárnap lesz a programbeszéd, melynek időpontját és módozatait rövidesen megállapítjuk.

Épen a beszélgetés közben érkezett meg özvegy Návay Lajosné távirata, a következő tartalommal:

Fiam ezidő szerint uton van. Sürgőnyt továbbítottam.

Özv. Návay Lajosné.

A táviratot Rósa Izsó dr. olvasta föl a pártirodában s azzal a megjegyzéssel tette le:

— Minden a legjobban megy.

Hírek a Házból. Hétfőn a görögkeleti pünkösdi miatt a Házban az ülések szünetelnek. Kedden, mint jól informált helyről értesülünk, indítványt terjesztenek a képviselőház elé, melyben az ülések egy órával való meghosszabbítását kérik. A horvát képviselők pénteken ülést tartottak, melyen a büdzsé vitához szoltak hozzá és tárgyalták a magyar és horvát képviselők viszonyát. Elhatározták, hogy a Házat újból figyelmeztetni fogják a föntálló differenciákra és kérik azoknak mihamarábbi elsimitását.

A véderőbizottság ülése. Budapestről jelentik: A véderőbizottság ma folytatta ülését, Kelemen Béla szólalt föl a javaslat ellen. Közjogi akadályokat említett, amelyek miatt nem fogadta el a javaslatot. Khuen-Héderváry Károly miniszterelnök szólalt föl. Kijelentette, hogy fenntartja a jogot arra, hogy érdemben nyilatkozzék. Megnyugtatta Kelemen Bélát a vélt közjogi akadályok miatt. A miniszterelnök rövid felszólalása után a javaslatot *általánosságban elfogadta* a bizottság.

SZEZON

Naftalin-kisasszonyok.

Lebocsátott redőnyök alatt piheg már a város délutánoként, az ivóvíz már jég között áll, az olcsó utcai fagyaltárus már tolja az ormótlan kis kocsi a fehérre szikkadt aszfalton és arról lehet tudni, hogy délután négy az óra, ha rozsdás rézsöngetyűje megszólal a kapu alatt. Ilyenkor félig alvó nők bujnak ki, szegény, holtra dolgozott polgári anyák, gyermekszülésben és ebédfőzésben elposhadt asszonyok, nyomoruságosan szimpla ingnél alig több ruhában és kikeresik porcos kezükkel a kebleikből a krajcárokat a szétfolyó komisz fagyaltért. Ennyi a nyaruk és ennyi a nyaralásuk. Ennyi az életük és ez az életük. Alig is ér többet annál a két krajcár ára fagyaltálnál, amivel az életüket hűtik.

Ők nem ismerik a lebocsátott redőnyöket, ők, akik foltos, maradékvászonból tákolt fírhagok mögé menekülnek a szegénység méltatlan melanchóliájával és nem ismerik azt a hangulatot, amelyben mostanában a gazdag, vagy legalább is jómódu nők találják dus szórakozásukat. Ők távol estek a nagy utazókosarak, illatos fehérneműek és a bársonyos plaidek mozgalmaitól — ők a nők hamisítványai, kópiái, akikkel a szegényebb és szerényebb férfiak díszítik életük festetlen, korhadozó falait.

De a dámák, a vagyonos férfiak női... mostanában merész spekulációra bocsátják finomított agyukat: Trouville, vagy Montecarlo? Svájce avagy Tátra?... hol jobb, hol olcsóbb? hol kínálkozik a legtöbb és legelőkelőbb ismeretség és hol lehet leginkább érvényesíteni a raktáron levő toaletteket?... Ezekről konferálnak az uriasasszonyok a délután langyos homályosságában, a lebocsátott roletták mögött, többnyire nem férjeikkel, akik a bankokban és egyéb meleg helyeken ülnek és dirigálnak rekedt hangon, hanem a barátnőikkel, akik még azt a kis nyaralást is irigylik egymástól, — ám azért a leggrandiózusabb tanácsokkal szívesen szolgálnak.

A kisasszonylányok könnyű kötőkben a drága és habos holmik fölött, megeresztett harisnyacsattokkal, megzilált hajjal lesnek ki álmaik és szivdobogásuk mögül a napvert utcákra; félretolják a rolettát, kibujnak az erkélyekre egy-egy pillanatra és rá van írva az arcukra a szó: *naftalin* és rá van lehelve az arcukra az illat: *naftalin*. Ennek az orrfacsaró holminak a jegyében születik az ő befelé nagyon megdrágított, de kifelé nagyon parányi életkomédiájuk minden mozzanata: az urilány, aki parádésan, örökké tisztálkodva és folyton reprezentáló lényével köteles várni az életére, a férfira és minden szivrepedését meg kell foldoznia és minden igaz erkölcsét el kell fajtalanítania a pénz, a társadalmi berendezkedés és az álerköls szent nevében. Ezekről a lányokról irta meg *Marlitt*, — aki pedig fehér lepedővel takar mindent, ami élet és piros fényű, fehér lepellet borít mindent, ami undok és fekete, — hogy hasonlatosak ama taktusra lépő, kifésült sörényű, csillogó hátú lovakhoz, amelyeket a gyászokcsik elé szíjjaznak, de amelyek, ha neki eresztenék, ungon-berken át, tajtékzóan rohannának holt terhükkel maguk mögött a részegítő és szabad éjszakában...

A kisasszonylányok nyara se dusabb valójában, mint a délutáni utcai fagyaltal szórakozó, petyhüdt asszonyoké. Többnyire önző atyák, az általuk adott étellel visszaélő szárazsággal szolgálják a komoly józanságot, a töke megbecsülését, tolják a gazdasági uralom ököljogának fanyar szekerét és a drágán fizetett dajka idegen emlője mellé desszertnek kényszerítik lányaikra csöppenként a hamis uri

dölyföt, a pöffeszkedés keserű aromáját. Piroskötésű *Beniczky*-bajzúkkal örvendeztetik meg kisasszony-lányaikat, *Musset* Alfréd és egyéb finomkodó, udvarias poéták verseit nyújtják nekik potom pénzben, szóval mindent elkövetnek gondosan, hogy a magyar urilányok lassanként egészen megfélekezzenek magukról, szuverén életjogaikról: hogy szobadiszekké, bálványokká, csecsebecséké süllyedhessenek és majdan szolgálai alázattal és keresztyéni türelemmel váljanak magántulajdonná és nem egészen igaz uton szerzett magántulajdonná.

A piroskötésű *Beniczky*-bajzákon hűvösre hízott bálványokat keserűen megsíratja a nyári szerelmeken kívül a kultúra istenasszonya is!...

Járványos betegség: rossz tej miatt.

— Egy utca lakosságát megmérgezték. —

(*Saját tudósítónktól.*) A hatóságok mindenütt a legnagyobb szigorral üldözik az élelmiszer hamisítókat, a legkisebb községekben is orvosi vizsgálat alá kerülnek az élelmiszerek, melyeket csak azután bocsátanak a közönség rendelkezésére. Szegeden, Magyarország második városában mégis megtörtént az az eset, hogy *romlott, fertőzött élelmiszer miatt az egész utca esett betegségbe*. Fertőző, ragadós betegségbe. Szegeden a Remény-utcában és környékén föllépett a ragadós szájfájás. Nem a jóságállományban, hanem az emberek között. Több családban történt megbetegedés, még pedig olyképen, hogy a vidékről beszállított tejet forralatlanul itták. A környékbeli falvakból a legnagyobb lelkiismeretlenséggel, vagy lehet, hogy tudatlanságból szállítják be a beteg tehenek tejét. Így történt, hogy a ragadós szájfájás több szegedi emberen kiütött. A szájukban apró hólyagok keletkeztek, amelyek, ha nem is veszedelmesek, de nagyon fájdalmasak.

A hatóságnak épen a tej elárusításánál kellene legnagyobb szigorral és körültekintéssel eljárni, mert a tej az az élelmiszer, mely legnagyobb kvantumban fogy el a szegényebb néposztályban. Már pedig a szegényebb elem, csak a legkritikább esetekben keresi föl azokat az élelmiszer forrásokat, ahol bizvást egészséges tejet kap, általában pedig az olcsóbb, vidékről beszállított, hamisított, fertőzött tejet veszi.

Különben is tejjel a legszemérmertlenebb pancsolásokat és hamisításokat üzik. Vizzel hígítják, liszttel vagy keményítővel sűrítik. Sokszor előfordul, hogy tejkereskedők a tejcsarnokból fölözött tejet vásárolnak s azt mint teljes tejet árusítják el, miután előbb mindenféle pancsolással megsűrítették.

A lakosság ezekkel a veszedelmes hamisításokkal szemben bámulatos türelmet tanusít. Senki sem megy följelentéssel a rendőrségre, mert félnek az eljárás hosszadalmasságától. Emellett a közömbösség mellett nem csoda aztán, ha vérszemét kapnak a hamisítók annyira, hogy bizvást elmondhatni, mikép Szegeden teljesen tiszta, egészséges, hamisítatlan tejet kapni maholnap a legnagyobb ritkaság lesz.

A szegediek közömbösségét és el nem fogyó türelmét az ilyen leketlen, gonosz visszaélések ellen mi sem bizonyítja jobban, minthogy a Remény-utcai betegek — noha a megbetegedésekről biztos tudomásunk van — nem tettek eddig följelentést. Sőt talán annak is tudatában vannak, hogy a rossz tej további használata veszedelmesen fertőző betegséggé fokozza a jelenlegi betegségeket.

Ezzel a nemtörődömséggel szemben, csak a hatóság legerélyesebb közbelépése hozhat kielégítő eredményt. A vidékről behozott élelmicikkeket szigorú orvosi vizsgálat után szabad csak a fogyasztók rendelkezésére bocsátani. A fogyasztóknak is meg kellene tiltani az orvosi vizsgálat nélkül becsempészett tej használatát.